Estratègies per reformular la trajectòria de l'artista

RESET

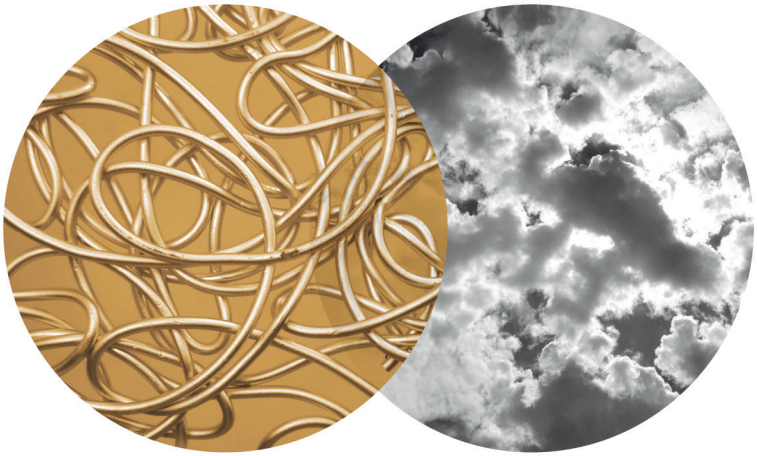

FANZINE

2015

Àlvar Calvet
Alba Sotorra
Alfred Porres
Patrícia Carles
Josep Cerdà
Lídia Porcar
Rufino Mesa
Ester Ferrando
David Curto
Mariona Moncunill

ORGANITZA /

Universitat Rovira i Virgili

aula d'Art Universitat Rovira i Virgili

EL TELER DE LLUM

Ajuntament de Cambrils
Cultura

ANTONIO SALCEDO

Dos conceptes com a origen d'un discurs expositiu

"Reset" i "crisis", dues paraules, dos conceptes que han donat inici al discurs expositiu de les dues mostres col·lectives que han comissariat els alumnes del Curs de Comissariat de l'Aula d'Art de la URV. No ha estat una decisió fàcil, es tractava de trobar la millor manera d'articular un projecte expositiu, organitzat per sis comissaris i en el que havien de participar deu artistes. Dues exposicions, una a la galeria silvestre de Tarragona i l'altra a la sala Àmbits del Centre Cultural de Cambrils, la primera acompanyada de dos debats sobre *La crisi del món de l'art i La crisi de la professió de l'artista*. Una dinàmica que va fer continuar les discussions que durant mesos varen tenir els comissaris, amb el que es va produir una interessant i productiva interacció entre els dos grups –comissaris i artistes– i a la que vàrem poder assistir els espectadors.
Dues paraules, que com en el món de l'art i en la vida de les persones, uneixen tradició i modernitat, una vella, de tota la vida, encara que de plena actualitat al nostre país, "crisi" i altra que ve de l'anglès i que la tenim en principi completament associada a la informàtica, "reset", que significa reiniciar, començar de nou.

La relació entre aquests dos conceptes és molt estreta, perquè estem en crisi, o perquè hem de començar de nou. "Reset" no és una paraula acceptada oficialment ni en català, ni en castellà, però que gairebé tothom coneix i la fa servir. És el procés natural del llenguatge, com també ho és, encara que de vegades més lent, pel tipus de codi que utilitza, la incorporació de noves maneres d'expressió artística.

Així, amb aquestes dues paraules, han aconseguit elaborar un discurs teòric de plena actualitat, sense oblidar tot el que hi ha darrere, unint la Història amb el present, com ho van plantejar molts dels artistes als debats, com van avançant en les seves produccions, però sense oblidar tot el que han fet prèviament, és a dir, sumant i creixent, innovant, sense deixar de ser ells mateixos. Les obres exposades són l'evidència del que estem comentant.

Els debats i les inauguracions també varen servir per a demostrar altra qüestió que considero fonamental, la magnífica col·laboració que es va donar entre tots els participants en aquestes exposicions, artistes, comissaris, galeristes, institucions, aconseguint un entramat que, sense cap modèstia, podem considerar magnífic. Un bon exemple de què es pot aconseguir, si s'uneixen forces i recursos en temps de "crisis".

La selecció dels artistes es va fer a través de l'arxiu *L'Irradiador*, amb el que vàrem aconseguir, també, una representació molt interessant i significativa , tant pels artistes, com pel tipus d'obra. Els artistes representats: Àlvar Calvet, Patrícia Carles, Josep Cerdà, David Curto, Ester Ferrando, Rufino Mesa, Mariona Moncunill, Lídia Porcar, Alfred Porres, i Alba Sotorra, constitueixen tant per generació, com per edat una excel·lent mostra de la creació artística a les nostres comarques, que inclou escultura, art conceptual, escultura sonora, fotografia, vídeo, instal·lacions.

En aquest sentit la mosta n'és un bon exemple del ric univers de l'art actual al territori, que demostra, una altra vegada més, que la diferència entre centre i perifèria no està donada per la qualitat, sinó per la dificultat de fer visible els treballs dels nostres creadors fora del nostre territori.

S'ATURA

CÈLIA DEL DIEGO THOMAS

Juny del 2000. José Carlos Suárez i Glòria Picazo promovien el curs *Comissariat d'Exposicions* a la Universitat Rovira i Virgili. Un curs eminentment pràctic que ens va oferir, a una quinzena d'alumnes, la possibilitat d'iniciar-nos en aquesta disciplina i projectar la nostra primera exposició al Tinglado 4 del Port de Tarragona amb una selecció de peces de la col·lecció d'art contemporani de Rafael Tous. El projecte resultant portava per títol «S'ATURA'T», un exercici meta-referencial que pretenia posar en qüestió el mètode tradicional amb que s'informa els visitants i proposava un primer espai sobresaturat de dades físicament i conceptualment, més aviat abocat a la desinformació, per mostrar a continuació les escultures d'Antoni Abad, Txomin Badiola, Jordi Colomer, Ricardo Cotanda, Pep Duran i Ramon Parramon completament desproveïdes de referències, amb l'objectiu de confrontar el visitant amb l'obra d'art per a què, orfe d'intermediacions, recorregués als seus coneixements i imaginaris com a únics recursos d'interpretació.

Novembre del 2014. Amb Antonio Salcedo i Rosa Ricomà decidim proposar un nou curs de formació de comissaris, *Curs de comissariat. Del taller de l'artista a la sala d'exposicions,* des de L'Aula d'Art de la URV. En quinze anys els paradigmes del treball artístic i de la pràctica comissarial han canviat molt pel que, sense perdre de vista el referent que ens inspira, ens proposem actualitzar-ne el model. Caldran algunes sessions teòriques més que permetin emmarcar l'evolució de la figura del comissari i les seves contradiccions. Pel que fa a la vessant pràctica, en aquesta ocasió els alumnes no treballaran amb el fons d'una col·lecció, sinó que hauran de posar-se en contacte amb alguns dels artistes del territori que integren l'arxiu *L'Irradiador* impulsat pel CA Tarragona Centre d'Art i Lo Pati Centre d'Art Terres de l'Ebre. Durant el curs, i per grups, proposen exposicions individuals de Jorge Conde, Asbel Esteve, Jordi Llort i Àngel Pomerol al CRAI Campus Catalunya. Finalment, i ja amb un marge de temps més esponjat, presenten el projecte d'exposició col·lectiva que ens ocupa, «Reset. Estratègies per reformular la trajectòria de l'artista» amb Àlvar Calvet, Patrícia Carles, Josep Cerdà, David Curto, Ester Ferrando, Rufino Mesa, Mariona Moncunill, Lídia Porcar, Alfred Porres i Alba Sotorra a la Galeria silvestre de Tarragona i a la Sala Àmbits de l'Ajuntament de Cambrils.

Si al CRAI, alumnes i artistes cerquen diferents fórmules per mostrar els treballs en un espai que d'entrada no era expositiu i per dialogar amb uns visitants que sovint són passavolants; amb «Reset» faran una aposta decidida per la performativitat del comissariat, en termes de Søren Andreasen i Lars Bang Larsen: «no hi ha una ontologia per a l'intermediari, es tracta d'un agent performatiu i exemplar, que adquireix subjectivitat en i per mitjà de l'acte de mediació». Al juliol i a la Galeria silvestre, un dispositiu expositiu incipient esdevé l'escenari de dues taules de debat durant les quals artistes, comissaris i visitants reflexionen sobre les crisis amb que s'ha d'enfrontar l'artista (i també el crític i el comissari), existencial, creativa, sistèmica o econòmica. Ara i aquí, octubre del 2015 a la Sala Àmbits, assistim a l'orquestració del material generat per uns i altres en una proposta que concep el comissariat com un procés, com un espai de debat, com una pràctica col·lectiva.

«Mehr Licht! Mehr licht!» («Més llum!, més llum!»)

Darreres paraules de J. W. Goethe.

MÀRIUS DOMINGO

Reset, la llum, el soroll blanc

"Déu digué: «Que hi hagi llum». I hi hagué llum. Déu veié que la llum era bona, i separà la llum de les tenebres. Déu anomenà la llum, dia, i les tenebres, nit. Hi hagué un vespre i un matí i fou el dia primer." (1) Tot això passava abans que Eva optés per menjar-se la poma. M'encanta aquesta manera tan potent de començar una història: Déu prement el botó de posada en marxa. Com si després del reset esperéssim que les coses comencin a brillar amb una llum nova. A finals de juny vaig tenir la sort de compartir taula amb el músic Joan Guinjoan a Riudoms, on va néixer l'any 1931. Guinjoan estava fascinat de petit amb la llunyania i la freda bellesa de les estrelles. Ara té l'encàrrec de compondre una simfonia per l'any internacional de la llum, que es commemora aquest 2015, amb la idea de reflectir el so de l'univers, el so dels estels. Per entomar aquest repte, em va comentar que ha decidit aplicar una màxima d'Albert Einstein segons la qual "si voleu escriure coses noves comenceu per no escriure sempre el mateix", és a dir, si voleu fer coses noves no feu sempre el mateix. Estava pensant en tot això mentre observava el treball que Josep Cerdà presenta en aquesta mostra, un escultor que elabora instal·lacions sonores i intervencions escultòriques en l'espai natural, la peça és una gravació del so que es produeix a l'interior de profundes cavitats sísmiques a les illes Açores. Un so que ens recorda en algun moment la respiració d'un animal dormint. Un animal que potser un dia despertarà i obria els ulls en un matí nou. La peça de Cerdà és blanca, com si fos un ésser abissal albí que ha crescut lluny de la llum però l'evoca, un record del buit que ens suggereix qui sap què, com diria Lorca (2): estatuas, cajas, cangrejos, desvanes, niños

(1) Primeres frases del Gènesi. Hem utilitzat la versió dels Monjos de Montserrat de La Bíblia (6a edició. Ed. Casal i Vall, 1992).

(2) Federico García Lorca, Poeta en Nueva York (l'edició consultada és la d'editorial Espasa del 1999), es tracta de "1910 (Intermedio) Poemas de la soledad en University Columbia", que acaba amb aquests versos: No preguntarme nada. He visto que las cosas/cuando buscan su curso encuentran su vacío./ Hay un dolor de huecos por el aire sin gente/ y en mis ojos criaturas vestidas ¡sin desnudo!

perdidos, huecos vacíos. Però potser finalment hauríem de donar la raó a Joan Guinjoan–o millor dit, a Einstein– i buscar la llum en les profunditats de la terra, on tot és–aparentment– fosc. Aquests dies llegia en el Physical Review Letters (3) que els investigadors de l'accelerador de partícules (CERN, Centre Europeu de Física de Partícules) situat en la frontera entre Suïssa i França, a una profunditat que oscil·la entre 50 i 150 metres sota terra, han trobat evidències de l'existència d'una partícula subatòmica anomenada pentaquark que permet explicar algunes propietats de la matèria i de la llum.

En l'obra d'Ester Ferrando–gran coneixedora del treball de Joan Guinjoan– la llum és un dels elements primordials, en el cas de la instal·lació que presentava a la Sala Silvestre l'element determinat era l'absència de llum que intuïm en les bombetes de formigó que formen part de la peça. Com quan mirem una piscina buida i ens preguntem per l'aigua que l'omplia. La llum –que anirà reapareixent a mesura que el projecte evolucioni– ja no està present però el seu pes no ens deixa avançar. És la llum dels records, del que hem viscut, són els pentaquarks que ni sabíem que teníem però condicionen cada pas que donem. Patrícia Carles ens porta *Aquí no ancoraré* (2013), un projecte on els núvols dibuixen una mena de retrats molt subtils, com si fossin representacions de somnis. Núvols que es formen i transformen. Que desapareixen. Impossible no recordar aquí els versos de José Ángel Valente: Llorar por lo perdido cuando no deja huella el pie en la arena que sea borrada por la cierta sucesión de las aguas (4)

La peça de Rufino Mesa (Testament de Fènix, 2015) clou un treball iniciat l'any 2010 a la finca de La Comella on l'artista viu i treballa, en el bloc en què Rufino documentava el projecte llegim "Va ser una resplendor similar al que va veure Ció al moment de néixer, de fet era la mateixa llum, el mateix sol, el mateix poder nutrici dels astres. Quan la seva mare es va adonar que obria els ulls es va quedar atònita d'espant, els ulls de Nsasi

(3) Phys. Rev. Lett. 115, 072001 – publicat el 12 d'agost 2015.

(4) José Ángel Valente (2000): Fragmentos de un libro futuro. Galaxia Gutemberg. Valente va morir l'any 2000 a Ginebra, quan l'existència dels pentaquarks era encara un postulat teòric sense evidències físiques, en «Cinco fragmentos para Antoni Tàpies», Valente assegura que "la creació del no-res és el principi absolut de tota creació" (En José Àngel Valente i Antoni Tàpies, Comunicación sobre el muro, La Rosa Cúbica, 1998), busquem doncs en el principi de les coses el començament de la creació.

no tenien iris, o si en tenia es confonia amb el blanc del globus ocular" (5). Una làmina de plom sembla levitar davant l'espectador, sobre la superfície l'artista ha escrit la paraula "destino". En una intervenció posterior Rufino ocultarà la làmina de plom –enrotllada– en un cilindre d'acer als extrems del qual seran soldats. De nou la foscor guarda el secret de la llum, les ombres amaguen l'origen i també el destí.

L'erudit italià Francesco Petrarca va encunyar el terme "anys obscurs" (en anglès Dark Ages) al segle XIV per referir-se a la poca qualitat de la darrera literatura llatina, els historiadors posteriors el van aplicar al període que inclou (aproximadament) del 476 a l'any 1000, actualment el terme ha evolucionat i s'associa amb èpoques en què un país estar sotmès a la dictadura, sovint després d'un període bèl·lic. La guerra, la postguerra i les petites històries d'esperança que il·luminen el dia a dia. Mercè Rodoreda va reflectir d'una forma molt intensa aquest sentiment d'angoixa personal i d'il·lusió que recorren els terribles períodes d'opressió i guerra (6). Alba Sotorra està pròxima a la sensibilitat de Rodoreda, en Kobane (abril, 2015) l'horror de la ciutat destruïda per les bombes obre algunes petites escletxes a la llum que projecta el somriure d'un nen que troba entre les runes de la ciutat destruïda un parell de sabates. Una peça que l'artista ha subtitulat "we cannot turn a blind eye". No podem fer els ulls grossos, no podem tancar els ulls. Mentre poso punt final a aquest paràgraf no em puc deixar d'estremir quan veig les imatges dels refugiats sirians i d'altres països que arriben aterrits a Europa, el treball d'Alba Sotorra més vigent que mai: we cannot turn a blind eye. L'any 1977 la banda de punk rock Richard Hell and the Voidoids publicava un àlbum musical d'estudi titulat Blank Generation (Sire Records, Warner Music). Un disc que sona tan fresc avui dia com quan es va començar a escoltar fa 37 anys, ja sabeu, aquella època meravellosa en què els músics tocaven la guitarra. Durant trenta anys de treball artístic Lídia Porcar ha elaborat un llibre d'artista amb cites

(5) "Fue un resplandor similar al que vio Ció en el momento de nacer, de hecho era la misma luz, el mismo sol, el mismo poder nutricio de los astros. Cuando su madre se dio cuenta de que abría los ojos se quedó atónita de espanto, los ojos de Nsasi no tenían iris, o si lo tenía se confundía con el blanco del globo ocular" el text està extret de l'entrada en el bloc de l'artista del dia 19 de març de 2010, disponible en http://fenixlacomella.blogspot.com.es/2010/03/tu-luz-me-ciega-me-soporto-entre-tanina.html

(6) En Semblava de seda i altres contes (Ed. 62, 2008) hi ha una petita peça titulada "En una nit obscura" on podem llegir: Per què sóc en aquesta cambra? –vaig preguntar-me tot d'una. Però, la resposta, el pensament va negar-la i, junt, amb altres, s'ha perdut.

recollides de llibres, diaris, revistes, o de la TV, pensaments propis i aliens, idees, frases escoltades aquí i allà. La peça es titula precisament Bank Generation (2013), que podríem traduir com a generació en blanc. Una selecció de frases del seu llibre d'autor, acompanyades d'un àudio amb música, ens permeten explorar de forma aleatòria les circumval·lacions per les quals el pensament de l'artista circula. Llavors apareix la fascinant idea d'atzar que he associat immediatament al "soroll blanc" ([7]), que seria més o menys el so que produeix la "neu" d'un canal analògic sense emissió. L'any 1965 un parell d'investigadors americans –els joves radioastrònoms A. Penzias i R. Wilson– van depurar el "soroll blanc" d'aquesta "neu" de la televisió i van descobrir que un 1% provenia de la radiació de fons de l'espai produïda quan es va començar a formar el cosmos ([8]). Lídia Porcar depura el seu llibre d'artista espigolant frases, cercant la radiació de fons.

Alfred Porres ens presenta en la seva peça RES set (2015) el que podrien ser les restes d'un naufragi. Objectes acumulats a l'estudi i al magatzem que un moment donat van formar part d'un projecte, un treball o simplement estaven presents en la vida quotidiana de l'artista. Un monitor de TV, catàlegs d'una exposició, un petit quadre molt enigmàtic, un full amb instruccions. Sobre cada element un número correlatiu (de l'1 al 5), novament estatuas, cajas, cangrejos... L'artista ha delimitat l'espai amb cinta adhesiva. No sé si us passa, però jo a vegades quan miro el desordre bastant aleatori de la meva taula de treball espero també escoltar un "soroll blanc", i dins d'aquest soroll una certa lògica interna. Sembla com si l'Alfred, en fer la tria d'objectes, estigués actuant com quan Penzias i Wilson depuraven el "soroll blanc". Mostrant el que ja no es fa servir però que ha sobreviscut a canvis de domicili, a múltiples neteges, a l'acció del temps. Catalogant el naufragi l'artista ens diu que el desordre mai és casual. Entendre el que hem fet –és això possible?– ens ajuda a posar-nos en marxa.

David Curto proposa als espectadors que retallin diferents elements gràfics dibuixats en fulls de paper i els enganxin sobre una paret blanca (la mara 9.0_(intramurs), 2014), donant tanta importància al procés com

([7]) Segons l'Enciclopèdia Catalana soroll blanc és un soroll que posseeix un espectre continu i uniforme, l'energia del qual és constant dins una banda de freqüències prou ampla.

([8]) Alberto Casas explica tot això i moltes més coses en El lado oscuro del uiverso (Ed. CESIC i Catarata, 2010).

al producte final. Una volguda economia de materials, la subversió del fes-ho tu mateix –Do It Yourself–, o el canvi en les estructures de comunicació i, fins i tot, el concepte d'autoria. La peça resultant està pròxima a la no-peça i el que més ens agrada és el moviment que suggereix, un moviment que ens permet veure la creació del mural per acumulació d'elements afegits pels visitants, els pentaquarks inicials es van afegir al Big Bang de partida –el full en blanc ([9])– i ens fan pensar que els resultats seran, probablement, previsibles però sempre diferents ([10]).

Àlvar Cavet amb Banderins per a la festa del lloc o l'amagatall dels símbols (2015) i el cartell Pressupost de producció (2015) ha posat el focus de llum sobre l'economia i la política. Juan Antonio Álvarez Reyes, Alicia Murría i Mariano Navarro comissaris de "Lo que ha de venir ya ha llegado" ([11]) van seleccionar artistes i obres pensant en alguns dels rostres possibles de la utopia en el món actual, entre les propostes més engrescadores hi havia les banderes de micronacions utòpiques ([12]), o diferents projectes on la moneda com a valor de canvi es qüestiona. La primera peça és una mena de "desconstrucció" d'una senyera estelada en les seves parts elementals que encara conserven un valor simbòlic. Una indagació en els orígens de la que es presenta com a utopia, que l'artista vol fer abastable. Un onejar de banderes que tenen el seu propi "soroll blanc" del que cal destriar el component humà, festiu i desacomplexat. El fons del cartell de Pressupost de producció és la imatge de la carta d'ajust, just el que apareixia després de la "neu", quan aconseguíem sintonitzar el nostre monitor analògic. Després del soroll blanc la dura realitat: senyors, hem suspès les emissions en aquest canal per falta de pressupost.

([9]) En el marc del primer Strobe (I Festival de Vídeo Creació Amposta 2005) Alfred Porres presentava WORLD WHITE WALL, en la nota de premsa que em van fer arribar els organitzadors es descrivia la peça com un vídeo, on "apareix i desapareix a intervals un rodet de pintor, que insistentment repinta de blanc la superfície d'una paret immaculadament blanca. El vídeo es reprodueix en bucle projectat sobre una pantalla de metacrilat translúcid (suspesa del sostre de la sala) de la que pengen dos retoladors negres que conviden al visitant a deixar alguna marca del seu pas per l'exposició."

([10]) La irrupció i el moviment en l'art, en paraules de Reinaldo Laddaga (Estética de laboratorio, Adriana Hidalgo editora, Buenos Aires, 2010, pàg. 96): "El gusto por las formas irruptivas o, mejor dicho, por las irrupciones que interrumpen el juego de las formas es recurrente en la historia del arte (y de los discursos sobre el arte) de linaje europeo. Los vástagos de este linaje hemos propendido a preferir les estados de movilidad e intensidad, que nos han parecido siempre superiores a los de reposo, inercia y calma. Siempre hemos preferido la inestabilidad al equilibrio, a menos que el equilibrio manifieste un imbalance oculto que apenas alcanza a contener."

Mariona Moncunill en Un contenidor simularà l'aeronau (2012-2015), i en part del seu treball anterior, ens fa la pregunta que ens fa veure a l'emperador despullat ([13]). Es pretén que l'acció sigui "el més real possible", que simuli perfectament la situació estudiada, que es confongui amb la peça que vol copiar perquè així ens preparem per a la realitat. El fet reproduït i estudiat esdevé peça artística com ho són les escultures hiperrealistes de Mauricio Cattelan o Ron Mueck, així l'art de fingir "ens porta cara a cara amb la realitat" afirmaven fa poc en l'Observatoire de l'Art Contemporain ([14]). El dubte que ens produeix aquest pentaquark tan bonic que s'ha trobat sota terra, en la frontera franco-suïssa, un simulacre d'un pentaquark real, és el mateix que ens planteja el contenidor que simularà una aeronau. Al cap i a la fi en el CERN "simulen" les condicions en què es va originar el cosmos.

Finalment unes paraules d'agraïment i una petita reflexió sobre els espais expositius on es desenvolupa la mostra Reset, concretament la Galeria Silvestre i la Sala d'Àmbits de l'Ajuntament de Cambrils. Potser el futur de les galeries i centres d'art és convertir-se en laboratoris d'idees, un lloc on el "soroll blanc" de la societat, de la mà dels artistes i creadors, dóna pas a la radiació de fons. Si més no Penzias i Wilson van obtenir el Premi Nobel pels seus descobriments. Moltes gràcies.

([11]) "Etorri beharrekoa iritsi da/Lo que ha de venir ya ha llegado", Producció: Centro Andaluz de Arte Contemporáneo (CAAC), Museo de Arte Contemporáneo de Castilla y León (MUSAC) i Koldo Mitxelena Kulturunea (KMK). Artistes i col·lectius: Archivo 15-M, Cecilia Barriga, Sarah Browne, Carolina Caycedo, Peter Coffin, David Diao, Druot, Lacaton & Vassal, Ecosistema urbano, Yona Friedman, Dionisio González, Iratxe Jaio & Klaas van Gorkum, Tellervo Kalleinen & Oliver Kochta-Kalleinen, Anna Moreno, Mika Taanila, Alain Tanner, The Temple Crew, Stefanos Tsivopoulos, Mona Vatamanu & Florin Tudor, Zemos98. Vaig visitar aquest estiu l'exposició en el Koldo Mitxelena Kulturunea a Sant Sebastià, on es va poder veure del 25 de juny al 26 de setembre de 2015. Anteriorment s'havia mostrat en el CAAC al maig de 2014 i en el MUSAC al gener de 2015.

([12]) Es tracta del projecte del nord-americà Peter Coffi que porta per títol Grow Your Own: Micronations, Concept Nations, and Independent Sovereign States from Around the World (2005-2014).

([13]) Segur que recordeu el conte de Hans Christian Andersen El vestit nou de l'emperador.

([14]) La cita completa és aquesta: "Le monde contemporain simule, transfigure et moque le vrai; l'art du simulacre nous met face à face avec le réel, son incertitude dérangeante, pour mieux le déjouer, l'exorciser". Disponible en http://www.observatoire-art-contemporain.com/revue_decryptage/tendance_a_suivre.php?id=20120451

JAUME VIDAL

Observava Sigmund Freud en el seu assaig *El Malestar en la Cultura* (1930) com la ciutat eterna havia esdevingut el resultat d'infinites actuacions urbanes al llarg de segles.

Relatava com a la Roma quadrata, se li afegiria la fase del Septimontium i més tard el mur de Sirvio Tulio. Com després apareixerien les transformacions de la República i posteriorment el primer Imperi. I així fins a l'actualitat, passant per construccions i destruccions posteriors, del Renaixement, del Barroc i moltes altres etapes artístiques que han modificat la gran ciutat fins a ser la Roma actual.

Així mateix ho aplica a l'ent psíquic i ens atreviríem a extrapolar-ho a la resta de situacions i àmbits de la nostra societat.

També en l'art es compleixen les premisses de crear quelcom a partir d'una herència cognitiva apresa o heretada de precedents. Construïm collages a partir d'associacions, de cànons ja coneguts o de convencions. Aquesta no és només la manera de crear sinó que també és la manera de fer-ne lectura. Descodifiquem l'art a partir d'allò ja après, construïm a poc a poc el nostre coneixement, i creem de manera consensuada la sintaxi amb què establim la comunicació.

A partir d'aquí, entenem que, parlant de RESET, el formateig és gaire bé impossible. Fins i tot la més devastadora CRISI forma part del següent RESET. Quant quelcom arriba al seu punt crític, s'origina un punt d'inflexió o conflicte que decidirà el RESET. Un RESET que serà el resultat de molts altres estats. Amb les seves revisions i correccions. Un RESET que originarà una altra realitat que tindrà inclosa el seu ésser l'herència dels anteriors estats. Cosa que invalida la possibilitat de fer *tabula rasa*.

MAGDA GUILLÉN

El nuevo artesano, o móntatelo como puedas

Si el Arte se caracteriza por una evolución escalonada, en la cual se dejaba atrás lo aprendido para establecer otros cánones de belleza o fealdad en cada nueva etapa, también se significa en la transgresión entendida como mezcla, transvase de sentidos y enfoques, miscelánea, salto, vuelta atrás ni para tomar aliento, hazlo como puedas, pero hazlo nuevo, intelectual o entendible, básico, popular o elevado, pero invéntalo. El Arte es así.

¿Cómo entiende una diseñadora gráfica un reset, resetear en Arte o en grafismo? Si el título de esta exposición colectiva es este, en mi caso, como las artes aplicadas han dado un salto enorme con las nuevas tecnologías, los nuevos métodos de trabajo han supuesto, en mi trayectoria, un reset importante, un volver a empezar.

El diseño gráfico tal como lo aprendimos en la Escuela de Arte de Tarragona en la década de 1980 fue una buena base para saber qué es el mundo la gráfica publicitaria, qué lenguajes utiliza, y cuánto vale montártelo por tu cuenta: lo que cuesta cortar y pegar, dibujar, pintar con aerógrafo, rotular o transferir el Letraset sin que las letras parecieran un baile de locos.

Se utilizaban técnicas manuales o mecánicas que hacían de la destreza una habilidad muy útil para la diseñadora. Pero, ¿qué pasó en los 90'? Todo cambia, da un giro de 180 grados. La tecnología hace del más hábil manualmente casi un analfabeto dentro de la profesión si no se pone al día con la tecnología. El QuarkXpress, el FreeHand, el Illustrator y el PhotoShop eran programas básicos con los que debías soñar todos los días después de ocho horas dando al ratón. Todo cambió. ¿Quizás fue un reset dentro del diseño gráfico? Supuso una puerta abierta a la invención pura, y optimizar energías. Herramientas que nos permiten congelar un momento y animarlo en un gif, por ejemplo, tratar vídeo y fotografía, utilizar múltiples tipografías para texto o crearlas tú misma, hacer fanzines, carteles, ilustraciones...

Reflexiono sobre cuáles son las posibilidades del grafismo y más ampliamente del ámbito del arte contemporáneo en los entornos digitales. La música, el teatro, la performance, las exhibiciones temporales ya no son acontecimientos puramente efímeros. A través del cine y el vídeo, grabación de audio, llegamos a otros territorios, otras comunidades… que también usan Internet y plataformas como Youtube. Quizás la socialización del arte pueda llegar a ser una realidad en un futuro. Cuando ya casi una gran multitud de personas del mundo nos hemos creído artistas en algún momento, y siempre nuevos artesanos.

Posiblemente en un futuro la tecnología, la informática, lleguen a tales extremos de perfeccionamiento, que las máquinas incluso puedan intervenir en el curso de la Historia como seres con conciencia. Que puedan pensar y sentir según unos criterios existencialistas, como la película "Her", que ya apunta una cierta dicotomía y se dirige hacia una realidad futura. Esta reflexión la formulo como historiadora del arte, y con mi propia visión de un mundo en crisis, donde se está dando la guerra de Syria y el éxodo de millones de personas, la destrucción de la selva amazónica, el deshielo de los Polos, etc. Todo ello hace que me plantee que quizás nunca viaje a Marte, pero si lo hiciera debería vérmelas con Hal en "2001: Una odisea en el espacio" y entre nosotros llegar a ciertos acuerdos. ¿Será ciencia ficción? ¿Creéis que las computadoras con software implementado también serán artistas o querrán serlo? Llegado ese momento quizás podamos hablar de un Reset real. Por ahora dejemos que piensen los artistas y los filósofos, los antropólogos… en la idea de crisis y de cambio.

ÀLVAR CALVET

BANDERINS PER A LA FESTA DEL LLOC O L'AMAGATALL DELS SÍMBOLS, 2013

Pressupost d'artista + iva + crisi = CRISIS, 2015

facebook.com/Àlvar Calvet

Comissariat per: Màrius Domingo

ÀLVAR CALVET

La meva col·laboració a la mostra col·lectiva RESET, ha consistit en l'aportació de dues obres, una primera, anomenada ***"Banderins per a la festa del lloc o l'amagatall dels símbols"***, i una segona anomenada ***"Pressupost d'artista + iva + crisi = CRISIS"***.

La peça ***"Banderins per a la festa del lloc o l'amagatall dels símbols"***, ja va formar part d'un projecte personal molt més gran anomenat ***"Cercant el lloc, la pell i els símbols"***. L'obra és doncs resetejada, ja que va ser realitzada l'any 2013 per a una exposició entorn al concepte del "no lloc" del Centre de Lectura de Reus. Ara, en aquest nou projecte, s'hi integra a nivell conceptual ja que, simbòlicament, es refereix a la possibilitat de tornar a començar com a lloc, com a país. Es tracta d'una cinta de banderins on no n'hi ha cap d'igual, aquests estan fets a partir de l'aprofitament o reciclatge de restes de banderes estelades i han estat cosides per un noi senegalès, Mam Cheick Diallo, que fa molt poc temps que viu a Catalunya (en el moment de cosir la peça portava menys d'un any). L'obra ha estat dissenyada per adaptar-se a l'espai on s'exposi. En el resultat final alguns símbols poden ser finalment confosos amb els contraris, també n'apareixen de nous, res té a veure formalment ni conceptualment amb allò que l'ha originat. Podem apuntar que la peça fa referència a la pèrdua d'identitat, a la identitat imposada i a la necessitat de definir-se o de redefinir-se com a ciutadà d'un lloc nou o paral·lel ja que potser com ens referia Jean Baudillard, "en el fons, els móns paral·lels són la conseqüència d'una realitat que es dissocia perquè ens hem excedit en el nostre desig d'unificar-la, d'homogeneïtzar-la"... i per tant diria que n'escolli'm o en creem una de nova per la necessitat de poder tornar a començar.

L'obra ***"Pressupost d'artista + iva + crisi = CRISIS"***, ha estat realitzada expressament per a aquest projecte amb la col·laboració del dissenyador Sergi Grau. Aquesta peça es dirigeix directament al concepte de crisi, utilitzant com a elements de joc l'import que hem de rebre cadascun dels artistes participants per a la producció de l'obra (en el meu cas 100 euros dels quals n'he de deduir els impostos corresponents) i el cost final de l'obra. Se n'han editat 250 exemplars en format cartell. El fons del cartell ha estat generat a partir d'una carta d'ajust de la televisió, a la que se n'ha extret un fragment i s'ha clonat repetidament fins a obtenir-ne el format desitjat. Damunt el fons s'hi ha escrit la següent frase: *"Pressupost de producció 100 euros, realització de la instal·lació 306,34 euros. Menys 206,34 euros. CRISIS"*. L'obra ha estat concebuda utilitzant la premissa que dóna títol a la proposta *Reset* i s'ha dissenyat a manera de *rapport* per a poder donar-li –en cas que es vulgui- una continuïtat constant i enllaçada. Així doncs aquí s'aborda la idea de crisi focalitzant-la directament en la cultura i en el sector artístic que al nostre país es veu afectat des de fa uns anys, entre altres coses, per una iva exagerat i per uns pressupostos dèbils i pobres.

ALBA SOTORRA

KOBANE, abril 2015

www.albasotorra.com

Comissariat per: Magda Guillén

ALBA SOTORRA

La guerra civil de Síria porta desplegant-se des de fa quasi 5 anys, deixant al seu pas els cadàvers de centenars de milers de persones i desplaçant-ne a milions. En aquest caos humà, polític i territorial, l'Estat Islàmic (ISIS) ha aprofitat per prendre el control de grans extensions de territori a Síria i a Iraq.

Al nord i al nord-est de Síria, les forces de les milícies kurdes han emergit com la resistència més forta i perseverant contra l'ocupació de l'Estat Islàmic. No són mercenaris, soldats reclutats o radicals esvalotats de qualsevol tipus: són els habitants autòctons de la regió que lluiten per protegir les seves terres, pobles i famílies de la violenta opressió i repressió de l'Estat Islàmic. A més de lluitar per la seva supervivència, els rebels kurds també estan lliurant una important batalla ideològica: enfront dels plantejaments radicals dels jihadistes, proposen un paradigma de convivència democràtic i progressista a l'epicentre del qual hi rauen el feminisme i la igualtat de gènere.

Kobane, una ciutat kurda a la frontera amb Turquia, ha estat un dels camps de batalla de més alt perfil del conflicte. Va ser ocupada per l'Estat Islàmic el 2014. Després de mesos de sagnants combats, la milícia kurda liderada per la "Unitat de Protecció de les Dones" i recolzada per atacs aeris de la coalició internacional, va empènyer l'Estat Islàmic fora de la ciutat al gener de 2015: Kobane va esdevenir així un símbol internacional de la resistència contra els jihadistes. Però la guerra a les afores de la ciutat encara és en curs. La ciutat viu assetjada i s'enfronta als atacs constants de l'Estat Islàmic, que no defalleixen en el seu intent per recuperar-la. Hi ha escassetat de recursos a tots els nivells: menjar, medicaments, gasolina... degut a les dificultats (o més ben dit impossibilitat) amb què es troben les forces aliades per arribar-hi de manera segura.

El primer cop que vaig visitar Kobane, poc després de la seva alliberació, la destrucció absoluta de la ciutat va deixar un fort impacte en mi. Era una destrucció violenta, punyent, bèstia. Aleshores era perillós caminar per la ciutat perquè sota les runes hi havia mines i bombes que podien explotar, i les condicions d'higiene eren molt precàries. Hi havia cossos en descomposició i de vegades podies veure anima'ls menjant-se'ls. El vídeo que presento va ser gravat en aquest primer viatge quan, passejant entre les runes, vaig creuar-me amb un grup de nens. La seva capacitat d'adaptar-se als esdeveniments em va commoure. En les dues setmanes que vaig ser a la ciutat vaig veure com la vida hi anava tornant ràpidament, entre les runes.

Al maig vaig tornar a Kobane per a quedar-m'hi un temps llarg. En l'anterior viatge havia estat investigant per a un projecte documental sobre les dones de les Unitats de Protecció de les Dones i vaig tornar per a començar el rodatge. En poc més d'un mes la ciutat havia fet un canvi espectacular: la majoria dels carrers havien estat netejats de runes, s'havien obert tendes a tot arreu i la gent sortia a les avingudes a passejar. Per a algú que viatgés a Kobane per primera vegada, el paisatge encara era desolador, més del 80% dels edificis estaven en runes, però la vida havia tornat als carrers i la gent es sentia segura. Però aquesta tranquil·litat no va durar gaire. A finals de juny una ofensiva de l'Estat Islàmic va tenir a la ciutat immersa en el caos durant més de 3 dies. Desenes de jihadistes van entrar a la ciutat i van començar a assassinar gent a escarada. Aleshores jo em trobava al front de guerra amb les Unitats de Protecció de les Dones, i en assabentar-me del que passava a Kobane vaig tornar a la ciutat, però les carreteres d'accés estaven tancades i vaig acabar a l'escola on duien els cadàvers. Com que jo era l'única que tenia una càmera, em van demanar que ho filmés. Al principi m'hi vaig negar: jo no sóc periodista i pensava que allò era feina dels periodistes locals (d'estrangers no n'hi havia). Però van insistir i em vaig adonar que, més enllà de documentar la situació, el que se m'estava demanant era observar, com a testimoni internacional, el que estava passant. D'alguna manera compartir el dolor ajudava a pal·liar-lo. Vaig agafar la càmera, vaig contenir la respiració, i vaig entrar en aquell tanatori improvisat on no hi paraven d'arribar cadàvers embolicats amb mantes. Hi havia dones, avis, joves, gent de tot tipus i de totes les edats a qui la mort havia agafat per sorpresa. Alguns rostres eren de dolor, d'altres semblaven de gent dormint. Vaig anar gravant cada cos amb la meticulositat que ho faria un metge, refugiant-me darrere de la càmera, intentant no respirar per a no sentir l'olor intens que desprenien els cossos. Però quan els familiars van anar arribant, omplint els espais de crits de dolor, no vaig poder contenir més les ganes de plorar. I vaig gravar i plorar i gravar i plorar i plorar i plorar durant hores.

Han passat tres mesos i mig d'aquest dia a Kobane i encara no he pogut mirar-me les imatges que vaig filmar. Sento que les víctimes i els seus familiars mereixen que se'ls recordi i que es denunciï la injustícia i la barbàrie que es va viure aquells dies terribles a Kobane. Un amic local que havia estat a la ciutat durant tota la guerra em va confessar que aquells tres dies havien estat molt més durs que els 7 mesos de conflicte perquè aquell atac havia estat dirigit a la societat civil. Era un acte d'una violència extrema, despiadat, inhumà.

Avui Kobane segueix amb les seves feines de neteja i reconstrucció de la ciutat. Les ferides, segueixen obertes, però la força de la vida, de les ganes de viure dels seus habitants, s'han convertit en la meva inspiració i al mateix temps em donen força. Amb el meu treball audiovisual vull intentar transmetre com, a pesar de tot, la força de la vida s'imposa a la violència, la brutalitat i la injustícia.

ALFRED PORRES

RES set, 2015

Comissariat per: Elena Martí

"La interpretació és un principi artístic"
Hans-Ulrich Obrist
Do it (1997)
Independent Curators Incorporated (ICI), NYC.

ALFRED PORRES PLA

Res Set és una videoinstal·lació produïda a propòsit de l'exposició RESET, comissariada pels estudiants del curs de comissariat de la URV. El punt de partida de l'obra és un vídeo reproduït en bucle que formava part de la videoinstal·lació *World White Wall*, que vaig produir per al festival Strobe d'Amposta l'any 2005. El vídeo mostra una paret blanca que és repintada de blanc indefinidament per un corró que apareix i desapareix de la pantalla. La imatge remet immediatament a la idea de "reset". Pintar blanc sobre blanc com a metàfora d'esborrar, de començar de zero, de reiniciar. Però, possiblement, la decisió de reciclar un vídeo enregistrat feia 10 anys per a reutilitzar-lo en un altre context i amb un propòsit diferent de l'original, va esdevenir el leitmotiv de la meva reflexió sobre RESET i una forma de reivindicar l'art com a resignificació.

Set, en anglès, és un conjunt d'articles que s'usen junts o una combinació de coses amb una funció o natura similar. En el cas de ***Res*** *Set*, aquest conjunt de coses documenten el no-res de l'endemà de l'obra d'art. Amb aquesta idea com a fil conductor de la meva proposta, vaig començar a reunir un set d'objectes que, com en un naufragi, havien sobreviscut a l'obra a la qual pertanyien: els catàlegs de l'exposició *Cosmètica* (2005), les 400 barquetes de paper emprades per a realitzar *De fronteres i pasteres* (2002) o un retall del paper de paret de la videoinstal·lació Domestic/ate (2005). Perquè, des de la perspectiva des d'on treballo, el fet artístic transcendeix els objectes i els dispositius que posem en joc per a activar-lo. L'art és un esdeveniment relacional i el valor artístic de les coses se sustenta en la conversa cultural que hi entaulem.

Com ***Res*** *Set* recull un conjunt d'evidències que documenten la inanició de l'obra d'art, la videoinstal·lació recrea parcialment l'aparença visual d'una escena perimetrada per un equip d'investigació forense. Tot plegat s'acompanya d'un full d'instruccions de muntatge que, després de ser consultat pels comissaris de la mostra i el personal de la galeria, s'incorpora a la mateixa instal·lació com una evidència més de la natura contingent, relacional i interpretativa de l'art.

PATRÍCIA CARLES

"aquí no ancoraré", 2013

Comissariat per: Elena Martí

PATRÍCIA CARLES

Text escrit a mà i frames encolats sobre tela impermeabilitzada
120cm x 70cm

Text escrit a mà sobre vidre
100cm x 60cm

La peça "aquí no ancoraré" parteix d'una instal·lació que remet al format de retaule fet amb citacions escrites a mà sobre la paret i la projecció també sobre la paret d'una seqüència de la pel·lícula *The Wizard of Oz* (1939). Les imatges del trànsit de Dorothy i la sèrie de citacions que es van repetint esdevenen, en conjunt, una mena de pregària interna en forma de relat fragmentari sobre la idea de no-arrelament.

Per al projecte Reset, la peça s'ha posat en relació amb els dos espais proposats: per a la Galeria silvestre, el text escrit a mà i els *frames* de la projecció es presenten sobre una tela impermeabilitzada; per al Centre Cultural de Cambrils, el suport ha estat el vidre d'una barana situada a l'exterior de l'espai expositiu.

Cites de l'obra

Jo, que em vanaglorie d'abraçar amb tanta cura les comoditats de la vida, i de manera tan particular no hi trobe, quan observe tan finament, més que vent. Però, i què? Som vent pertot. I el vent encara, més saviament que nosaltres, estima fer soroll, agitar-se, i s'acontenta de les seues funcions, sense desitjar l'estabilitat, la solidesa, qualitats que no són seues (m. de montaigne, sobre *l'experiència*) enmig de quins curts de gambals haig de passar els dies, les setmanes, els mesos, els anys [...] una torrentada d'aire!, quin aire!, entra una torrentada d'aire i ho desvetlla tot [...] et fas teva una idea, la persegueixes, la perds, adoptes una idea nova, també la perds, etcètera (th. bernhard, a *les altures*) cal no mirar massa el cim dels pins sacsejats per la ventada. (h. michaux, *consell a propòsit dels pins*) aquell qui no accepta aquest món no hi basteix casa (henry michaux, *vers la serenitat*) maldo per arribar a la llunyania, sempre tinc la llunyania i les grans altures davant meu [...] pensi en el paisatge, en les muntanyes: tot això supera les idees més agosarades (th. bernhard, *a les altures*) tot de tempestats sense aire es desencadenen dintre seu (h. michaux, *vers la serenitat*) com la nostra ànima, que és aire, ens té dreçats, també al món tot el lliga alè i aire (AECI, *parers dels filòsofs*, I 3, 4) aquesta sensació: "aquí no ancoraré" i sentir tot seguit a l'entorn l'onatge agitat que t'arrossega (franz kafka, *aforismes de zürau*) una víctima de la llunyania sense límits, una víctima de la proximitat sense límits (th. bernhard, *a les altures*) de vegades em pregunto: senten alguna cosa estranya quan no em poden veure? Poden sentir el fet de no veure'm? o sóc l'única que ho sent perquè sé que sóc aquí? perquè suposo que hi sóc, oi? (s. lizárraga, *el do?*)

estàvem estirats sense moure'ns. però sota nostre tot es movia, suaument, amunt i avall, d'un costat a l'altre (s. beckett) la fressa dels arbres: la paraula ànima: reflex de corrents d'aire, res més (thomas bernhard, a les altures) Jo, que em vanaglorie d'abraçar amb tanta cura les comoditats de la vida, i de manera tan particular no hi trobe, quan observe tan finament, més que vent. Però, i i què? Som vent pertot. I el I el vent encara, més saviament que nosaltres, estima fer soroll, agitar-se, i ....

JOSEP CERDÀ

[azorespaisagemsonora], 2010-2015

www.azorespaisagemsonora.blogspot.com.es

www.artsonor.net

Comissariat per: Magda Guillén

JOSEP CERDÀ

Josep Cerdà escultor de sons i professor de les Belles Arts

Els grecs de l'antiguitat van creure que hi havia unes arts menors i altres de superiors. Les menors eren el gust, l'olfacte i el tacte. Les superiors eren les que es podien veure o escoltar. Aquesta distinció encara ha quedat en la memòria col·lectiva. Però l'art actual toca més tecles.

Les Belles Arts segons la classificació clàssica eren sis: l'escultura, la pintura, arquitectura, música (i teatre), declamació (i poesia), i dansa. Són la base de les arts visuals actuals, però el discurs de la divisió d'àmbits, el concepte es queda estret.

Un artista com Josep no ha deixat de cercar el punt de conflicte d'aquesta classificació, d'intersecció, de risc, quasi reset, i a l'hora d'enorme riquesa per la mescla de diversos terrenys artístics que ell combina.

Actualment és director del Màster d'Art sonor de la Universitat de Barcelona, de la qual és catedràtic de Belles Arts i director del departament d'escultura.

S'ha dedicat a fons a l'enregistrament del paisatge sonor, la natura i el so de la natura, mitjançant procediments digitals. La seva obra procedeix de la consciència d'un passat remot o proper que ha de desaparèixer. Tot canvia mentre l'artista cerca la veritat de cada objecte, cada espai desconegut, al riu, al camp, al taller, a la seva terra o d'altres països.

En aquest intent, l'obra "[azorespaisagemsonora]", 2010-2015, vol portar-nos a les orelles i la vista els gemecs del centre de la Terra, de les illes Açores. Busca l'alè del que és universal, un so trobat en un moment efímer. Vol arribar al punt obscur, on rau la memòria. Ficant un micròfon ultrasensible amb un cable de centenars de metres, en forats que va localitzant en un espai desconegut, de roca volcànica, Josep viatja en el temps i ens apropa al present aquesta experiència, que es fonamenta en temps i espai.

L'obra es una instal·lació escultòrica d'art sonor que projecta i amplifica, rodona, blanca i oval, amplifica els sons, la música de les profunditats d'un paisatge concret, un arxipèlag d'illes al mig de l'oceà Atlàntic. Aquesta obra, concretament requereix temps. La necessitat de la música: el temps. ¿Quin espai ocupa la música? Un espai visible, instal·lat, dissenyat per aquella composició. Aquesta és la feina del compositor i de l'escultor. És l'espai de l'artista, del creador. Un espai simbòlic, un espai per a compartir.

Magda Guillén

LÍDIA PORCAR

BLANK GENERATION, 2013

Amb la col·laboració de

Quim Martorell Porcar

BLANK GENERATION, 2015

www.lidiaporcar.blogspot.com.es

Comissariat per: Pau López

LÍDIA PORCAR

Crisi de la professió de l'artista

La por de deixar de ser qui ets o el respecte a la tradició de la teva vida.

L'artista contínuament ha de reinventar el seu relat: per no avorrir-se, per conservar la mirada dels altres o senzillament perquè entén que l'experiència artística viatja al costat de la vida, i no es coneixen vides sense canvis. Malgrat això, sempre són més respectats aquells artistes que aconsegueixen un producte fidel a un estil, un recurs estètic o una idea, que es manifesta en diferents possibilitats al llarg de llurs carreres professionals. Aquesta "marca" facilita un cert ordre d'arxiu a l'hora d'explicar les històries de l'art, i de concentrar les tendències del moment en una línia contínua sense esquerdes, o les mínimes que es necessiten per crear una ficció d'obertura i experimentació: tots els estils i totes les idees en una sola.

La hibridació dels diferents mitjans d'expressió artística en la postmodernitat, no ha fet més que "embolicar la troca" a l'hora de consolidar-se com a artista en un determinat llenguatge. La narració de l'art d'avui, és una successió de llenguatges diferenciats, cadascun amb les seves tipificacions estètiques, conceptuals i contradictòries les unes amb les altres. En l'era de totes les possibilitats, es fa molt difícil navegar per una llarga trajectòria artística, ja que requereix molta intuïció, formació continuada i molta vocació. De fet, res diferent de qualsevol altra professió, i potser els artistes no som tan especials com ens pensem.

També és necessari parlar dels canvis en els darrers anys dels ensenyaments de les arts, que ha afegit complexitat a la pràctica professional d'un artista de llarg recorregut, que vol mantenir el seu estatus en el circuit d'elit de l'art contemporani. Avui, la majoria dels artistes són titulats universitaris. Aquest fet ha traçat una línia diferencial entre generacions d'artistes que conviuen en un mateix espai. La preparació actual es basa més en la teoria estètica, la crítica, la història de l'art, el pensament contemporani de diverses àrees humanístiques i científiques i la praxi del món de l'art, que en tècniques acadèmiques tradicionals. Per sobreviure en aquesta professió, cap artista pot tenir respecte a la tradició de la seva vida com a creador.

La idiosincràsia d'aquesta professió es basa en la convivència de formes d'expressió tradicionals amb altres més innovadores, i ambdues comparteixen formats d'exhibició. Alhora que, el mite de la figura de l'artista de la tradició romàntica, no ha acabat de desaparèixer del tot, gràcies a una societat que valora intensament la genialitat i el lideratge, per a vendre productes sota el segell de la innovació i la competició. I ja ho sabem, competir vol dir que només uns quants guanyen, la resta espera amb delit el seu moment d'èxit, sustentant un altre mite romàntic que recorre l'ideari del col·lectiu artístic, que és el del reconeixement en el futur d'una obra no entesa quan es va produir. Però desenganyin-se, no existeix artista reconegut que no hagi treballat al costat de les persones que validaran la seva obra en el futur: artistes o crítics de fama, galeristes o marxants d'art: Vicent era germà del comprador i venedor d'art Théo Van Gogh.

Així, parlar de crisi de mercat i de crisi de les institucions culturals, és parlar de la crisi que pateixen alguns artistes professionals que han pogut entrar a formar part d'una elit més o menys extensa. La resta fa el que pot, acompanyant la seva feina artística amb altres alimentàries del seu cos, i no sempre del seu esperit.

Per tant, havent-hi tants creadors que mai aconseguiran pertànyer al mercat de l'art o formar part de les seves històries, em sembla més interessant parlar de la possibilitat de crear nous itineraris per a la creació artística, on les crisis del mercat no afectin el desenvolupament de mirades i accions interessants vers el món que ens ha tocat viure. Entenent l'art i la seva pràctica com una experiència efímera, que té una repercussió immediata en l'entorn on es manifesta.

Existeix una tendència a subvalorar de manera superficial, certes ideologies i accions que van tenir lloc en els anys convulsos del maig del 68 francès, quan alguns col·lectius van situar l'experiència artística i el pensament crític a l'abast de la població. Va ser el primer intent de trobar una funció a l'activitat artística que no fos la comercial, i de compartir la interessant capacitat creativa de les persones. Penso en el cineasta Chris Marker, impulsor dels Grups Medvedkin i els seus documentals sobre la vida a les fàbriques i les vagues obreres de Besançon i Sochaux, el film col·lectiu *Loin de Vietnam* (1967) del grup SLON, o en els filòsofs francesos Michel Foucault i Gilles Deleuze, promotors de *París VIII, la Universitat de Vincennes,* fundada el 1968, sense exàmens ni controls acadèmics, per a tothom que volgués implicar-se en l'exercici del pensament lliure.

Només cal aprofundir en la tradició llibertària de la nostra cultura recent, per trobar diferents camins iniciats per altres artistes i pensadors, que van apuntar la possibilitat de desmarcar-se d'itineraris creats pel mercat i els seus productes, molt més efímers que la vida creativa, i que porten inscrita la dualitat de l'èxit o el fracàs.

Nous models d'expressió artística s'han afegit als tradicionals, i estan relacionats amb els llenguatges dels nous mitjans de comunicació. Internet ofereix la possibilitat de mostrar, compartir i fer participar els usuaris del mitjà en creacions col·lectives i individuals. Em penso que aquestes noves formes de comunicació i creació que han canviat la idea d'espectador per la d'usuari participatiu, ha transformat també la manera de fer en l'art actual, amb propostes que cerquen un públic més actiu. També la seva influència ha canviat el concepte d'autoria, ja que les produccions de l'era digital, necessiten diversos participants, i tots tenen la seva importància, perquè el mitjà, a diferència del cinema, requereix una alta creativitat des de la creació de sistemes de programació que fan possible el projecte fins a la realització de la idea: programadors, dissenyadors multimèdia, dissenyadors de continguts i usuaris, dilueixen l'autoria del projecte.

Quelcom està transformant la manera de viure l'art, i no hi ha crisi de la professió de l'artista, n'hi ha dels antics models tradicionals. Cal plantejar noves maneres d'exercir com a artista, i cal plantejar de nou la funció de l'art en la societat, perquè l'experiència creativa no quedi diluïda en un objecte sensible per molt bell que sigui. Necessitem valorar altres figures que participen en la tasca artística, donant als estudiants d'art la possibilitat de dedicar-se a altres tasques que no siguin la de produir objectes, sense menystenir la seva creativitat. Ens falten bons mediadors i bons pedagogs. Donant valor a tot l'entramat que fa possible l'activitat artística, i realitzant projectes creatius, quasi anònims, amb la participació de persones interessades a exercir el pensament i la creació lliure: experiències transitòries que compleixen una funció dins d'un termini de temps.

Potser amb noves maneres de fer, solucionem la manera de viure de l'art. I si més no, mai fracassarem, perquè com deia l'artista de vídeo Woody Vasulka: en els processos d'experimentació existeixen només dos resultats possibles: l'èxit o el fracàs. Però si es tracta d'art, s'ha de tenir èxit. L'art fallit no existeix.

RUFINO MESA

TESTAMENT DE FÈNIX, 2015

www.fenixlacomella.blogspot.com.es

Comissariat per: Pau López

RUFINO MESA

Destino

El año 1988, después de haber leído los conceptos de Derrida sobre la deconstrucción, hice una acción sobre el tema con el titulo "Destino". La idea era similar a la que estoy haciendo hoy con "Fénix" y parecida a algunas obras que había hecho en la década de los setenta. Incluí en el trabajo el principio de repetición, el valor de hacer y deshacer hasta agotarme y caer en el absurdo. Sé que no es nada nuevo, vivimos en un carrusel de apariencias infinitas, de reciclados permanentes, de "reseteados continuos", y en aquel momento me pareció reveladora la idea de la repetición y los pequeños cambios que alteran la idea… Ahora compruebo que todo es hacer y deshacer, estamos ocupados en el irracional bucle de la repeticiones, quizá es para ocupar el tiempo.

Repetición

El concepto deconstructor se imponía en la obra como parálisis en movimiento, o mejor expresado, como el castigo de Sísifo en la perpetua repetición. La acción paradójica de la clonación con apariencias de cambio en la actividad humana se hacía visible en la acción de la mano y el movimiento del agua del mar. "Destino", es una pieza atada a las leyes de la entropía, a los conceptos de regeneración y restauración que obligan a empezar el nuevo cíclico. También a los factores que el tiempo impone en la evolución de las cuerpos. Él juega un papel relevante en los acontecimientos futuros y nos obliga a repensar y "resetearlo" todo. En el "Trabajo de Fénix" o la "Ciudad del sol", el concepto principal de la obra fue "renacer", empezar otra vez desde parámetros diferentes. Subir a Alcor cada día y hacer las mismas acciones es un acto de repetición, pero a su vez, es observar cómo nada es igual bajo las lonas del cielo.

Con los sentidos activados hay que hacer los mismos movimientos, gestos e invocaciones para cambiar dulcemente.

Acción al Castell de Tamarit

El trabajo se hizo en una pequeña cala del Castell de Tamarit en Tarragona. En aquel caso, la reflexión elaboraba el concepto y presentaba como objeto la palabra destino. La mano ejecutora actuaba con libertad calculada. Con un palo ("inquietante el momento") ejecuté la acción grabando en la playa la palabra: "Destino", "destino", "destino". Seguidamente el tiempo actuaba como una mancha en la memoria que lo borra todo. Pasaba una ola del mar y la acción del agua suprimía el contenido. Como una condena volví a escribir una y mil veces la misma palabra, igual que Sísifo, tenía que subir la misma piedra. El resultado siempre fue el mismo, el tiempo nos condena a una memoria borrada, a una existencia sin referentes, a una repetición de los actos para no quedar atrapados en el tiempo...

Actualmente, subo a Alcor al despuntar el alba y lo hago con premura. Me sitúo ante el amanecer y realizo los mismos movimientos ¡cada día! Sólo cambia el lienzo del cielo y mis pensamientos. Hoy he sembrado la tierra de semillas hueras; trigo y cizaña… ¡mañana será otra cosa!

Castelldefels.

La voluntad ordena, es la constructora de formas, el tiempo destruye y desgrana todas las realidades presentes. Diez años antes había hecho una obra similar sobre el tiempo y el espacio, fue en la playa de Castelldefels, en 1974. La acción consistía en hacer una raya en la arena de la playa para definir el concepto de tiempo y espacio. Previamente hacía una parada prolongada, pensaba, respiraba y permanecía firmemente sujeto al suelo. En un momento determinado y gobernado por un impulso inconsciente, con un palo en la mano iniciaba una carrera paralela a las dos fuerzas en conflicto, la tierra y el agua. Después de unos diez metros recorridos, con los pies marcados y clavados en el suelo, hacía una pausa instantánea y el brazo trazaba un semicírculo tomando como radio el eje del cuerpo. Posteriormente, continuaba la línea inicial en la misma dirección que la vez anterior. Todo en cuatro segundos…

Fénix o la ciudad del sol.

Conclusiones: conceptualmente el límite de costa es un trazo continuo de apariencia infinita, lo veo cada día en el trazo del horizonte. Antes fue una línea que yo había trazado en la playa y aquella tampoco tenía principio ni final. Aunque físicamente terminaba allí donde el palo había dejado su voz, la línea de costa circunda la tierra. En el espacio curvado se formulaba el lugar, allí donde había trazado el semicírculo se creaba el lugar de la acción y donde se revelaba el concepto de espacio y tiempo. Ahora se ha reformulado y es una piedra donde subo para tomar posesión del lugar. Es el escenario donde se manifiestan los acontecimientos, donde algo que pienso toma forma y se abre a la posibilidad de los cambios.
El primer trabajo era muy parecido a las atribuciones que posteriormente le di en Alcor, el espacio de las acciones al despuntar el alba. El final de esta propuesta que dibuja el devenir ha sido el testamento de Fénix con la palabra "DESTINO", una obra inacabada que tiene un final previsto. En la próxima intervención, expuesta en la sala Àmbits de Cambrils, quedará oculta en un tubo de cobre; y posteriormente preveo que bajará a 180 metros para quedar allí para siempre...

ESTER FERRANDO

"Per molt que intentem desterrar la memòria, mai se'n va, sempre hi és.", 2015

www.esterferrando.cat

Comissariat per: Màrius Domingo

ESTER FERRANDO

Reset?

Amb el pas del temps anem carregant-nos de vivències que conformen la nostra manera de ser i com ens relacionem amb tot allò que ens envolta. Experiències que ens defineixen i singularitzen com a persones úniques i irrepetibles. Mirar de deixar de banda la nostra memòria i tots els nostres referents és impossible. Podem apilar-ho tot i desar-ho embolicat amb plàstic de bombolles en un racó del magatzem on desterrem el que no volem veure. Però sempre hi és, resta latent, fent-se present en el moment més inesperat perquè no oblidem qui som. Un reset vital és impossible, només ens resta reiniciar-nos diàriament amb petits rituals que ens permetin seguir sense llasts. Són maneres d'afrontar cada nou dia sent conscients de la nostra fragilitat i de la incertesa sobre allò que ens espera.

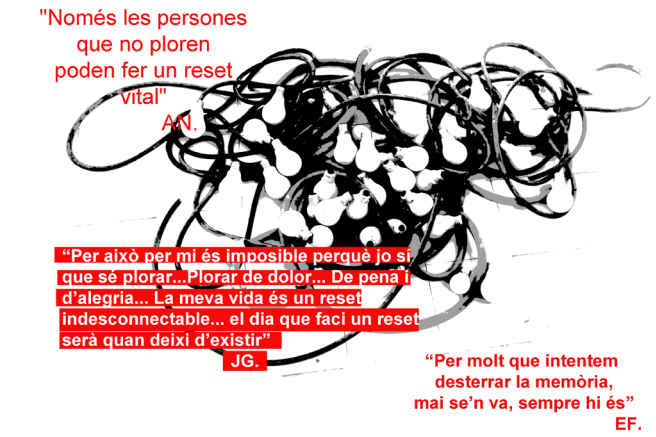

DAVID CURTO

Une mauvaise semaine_(la mara 7.0)

Comissariat per: Jaume Vidal

DAVID CURTO

Une mauvaise semaine (la mara 7.0)

El título de esta serie de fotograbados remite de forma un tanto obvia a la novela gráfica de Max Ernst "Une semaine de bonté", salvo que, en el caso que nos ocupa, parece que la semana ha resultado un pelín aciaga (y ni mucho menos bondadosa) a tenor del cúmulo de desgracias que desfilan por esta semana gráfica con aires de aguafuerte dieciochesco.

Sabido es que lo mejor que le puede pasar a una desgracia es "ser competencia de historiadores", y es precisamente a ese *sabor histórico* a lo que nos remite de inmediato la calidez, la organicidad casi rancia de estas estampas un poco tramposas que juegan a ser lo que no son, a saber, documentos post-bélicos, o si se quiere, post-heroicos de un tiempo en que la imagen no era ni inmediata ni omnipresente, y en la que incluso la huella de un buril referenciando una victoria (bastante más a menudo que una derrota) ostentaba un estatuto de verdad, una veracidad, bastante más acusada de la que podemos atribuir a cualquier imagen digital de las que nos bombardean, a día de hoy, en el incesante telediario en el que se ha convertido nuestra cotidianeidad visual.

Será que nos hemos vuelto unos descreídos, sin embargo, en tiempos, horribles gigantes hollaron los caminos y exterminaron poblaciones enteras, provocaron naufragios y perdieron batallas ante innombrables y arcanas criaturas sospechosamente parecidas a artistas o estadistas de nuestra más rabiosa actualidad, y todo ello no resulta ni más ni menos verosímil que la permanente y voraz agitación destructiva que caracteriza a los humanos del siglo XXI y a las representaciones que los mismos hacen de ello.

En cierto modo la violencia es como la energía, ni se crea ni se destruye, sólo se transforma, de la misma manera que se transforma su representación con la permanente y sibilina intención de minimizar el rechazo de la población hacia la misma. De otra manera, ¿Quién aplaudiría el emprenderla a misilazos, por muy inteligentes que sean, con el dictadorzuelo o la población revoltosa de turno? (A nadie le gustan los higadillos cuando salpican).

Estas piezas remiten a un *estadio adánico* por lo que se refiere a estas representaciones *de conflicto*, persiguen, mediante una regresión técnica, situarse en una tierra de nadie por lo que atañe a la interpretación o a la lectura del "desastre", proyectan un extrañamiento por lo que respecta a un género plástico.

Tenía que ser más breve (y bastante más bueno), pero me cuesta concentrarme.
Será por la *nieve televisiva* tan habitual en las actuales "pinturas de batalla", que me tiene frito. O por la princesa del pueblo.

MARIONA MONCUNILL

"Un contenidor simularà l'aeronau"2012-15

www.marionamoncunill.com

Comissariat per: Jaume Vidal

MARIONA MONCUNILL

Un contenidor simularà l'aeronau: l'emergència del simulacre

Aquest projecte pren per títol una frase extreta de les instruccions que Protecció Civil va donar als actors voluntaris del simulacre d'accident aeri que es va dur a terme a l'Aeroport Pirineus – La Seu d'Urgell el 20 d'octubre de 2011. A les instruccions se'ls explicava que en l'escenari del simulacre un contenidor d'obra representaria l'avió. Aquest detall anecdòtic i el fet que estigui escrit en futur permet fer al·lusió al caràcter simulat i programat del conjunt dels fets i, a la vegada, remet a la condició narrativa de l'element que podria resultar el més icònic de tota l'acció: l'avió accidentat. Les entrevistes que constitueixen el vídeo intenten reconstruir el simulacre a partir dels testimonis d'alguns dels seus protagonistes, tractant de forma ambigua el caràcter simulat de l'emergència.

El vídeo "Un contenidor simularà l'aeronau" es va dur a terme per la convocatòria Rodalies 4 de la Xarxa Transversal l'any 2012, però durant el procés de treball vaig anar recopilant tot un seguit de documentació que no havia formalitzat abans en una exposició. Per un costat, he recuperat una selecció de notícies sobre simulacres dels diaris ABC i La Vanguardia en els que es veu l'ambigua relació que aquest tipus d'activitat té amb la forma com expliquem la realitat. En aquestes notícies de la premsa escrita, els periodistes juguen amb els titulars, amb les fotografies i amb la narració dels fets prenent-se llicències narratives juganeres que no són gens habituals per cobrir cap altre tipus d'esdeveniment i és que juguen a confondre al lector entre què és simulacre i què és accident real. Dues notícies han sigut destacades de la resta, ja que cobreixen simulacres que van acabar en accident real, situacions en què – i així ho acostumen a fer constar els periodistes- la ficció es converteix en realitat. L'altra documentació són els guions que Protecció Civil va preparar per als actors voluntaris que van participar en el simulacre de l'aeroport de La Seu d'Urgell. Es tracta de documents amb finalitat pràctica i informativa, però que queden també en un terreny ambigu entre el teatre i la burocràcia d'emergència.

Més enllà d'aquest joc de representació, i en relació a la idea de crisi i a la necessitat de ressetejar el sistema després d'una fallida, el simulacre d'emergència torna a tenir un paper ambigu: l'emergència no ha passat, la crisi encara no és aquí, però la ficcionem per crear de forma artificial la necessitat de ressetejar, el moment de millorar els procediments fallits després de la fallida de la normalitat. El comissari Manuel Segade ha dit alguna vegada que l'expressió "art emergent" no es refereix a aquell que tot just surt a la superfície, sinó a l'art d'allò greu, imprevist, que trenca l'estabilitat, que té l'origen en situacions de crisi i a la vegada les origina. Però seguim treballant en el terreny de la ficció, en aquest cas, potser, de l'emergència del simulacre.

TAULES DE DEBAT

Piulades de les taules de debat

@jaumevidalarasa. Quan una situació arriba a un punt crític, por provocar-se un RESET i reformular-se l'estat. Ve donat el RESET per una CRISI prèvia?

@marionamoncunill. La dicotomia entre CRISI i RESET no són conseqüència un de l'altre sinó constants. Estem en constant CRISI a nivell cognitiu.

@davidcurto. Som en un estat d'inestabilitat, canviant de manera prosaica la manera de procedir a partir de troballes.

@alvarcalvet. L'espai de treball de l'artista, el pressupost o les propostes externes poden arribar a provocar un RESET a l'artista.

@alfredporres. Les obres cadàvers, les evidències i rastres d'antigues peces poden esdevenir noves peces a partir d'un reciclatge o reinterpretació.

@esterferrando. L'artista no pot fer un RESET vital per que porta un bagatge, mai en equilibri, incòmode i sempre additiu.

@jaumevidalarasa. RESET. Tornar a emprendre una nova etapa. HARD RESET. Formateig de valors a zero.

@albasotorra. No podem fer un RESET total sinó mirar el mateix des de diferents punts de vista. CRISI-guerra-CRISI.

@josepcerda. L'estat normal d'un artista és la CRISI. Estem en constant RESET. L'Art sempre està en dubte.

@rufinomesa. El concepte de CRISI és el principi d'incertesa. Cada dia entrem en CRISI davant l'obra.

@jaumevidalarasa. Travessem un moment de crisis en la professió de l'artista. Veiem una sortida del capitalisme en noves formes de mercat? L'artista està realment en crisis?

@lidiaporcar. El reset està relacionat amb l'artista de llarga trajectòria.

@lidiaporcar. Crec que no som dins d'una crisi, més bé estem en un nou paradigma d'expressió on els medis de comunicació juguen un paper rellevant i inauguren un nou llenguatge.

@lidiaporcar. El Net-art, la gran utopia d'internet era eliminar jerarquies (curadors, crítics, galeries) i es veu internet com una eina de lluita amb la capacitat de crear d'altres espais autònoms.

@rufinomesa. Per a mi no hi ha crisi, sí estem en una nova situació. L'altre dia parlava d'incertesa què es per a mi el símil. En tot cas podria dir que he viscut en ella. Jo en el reset he renascut.

@rufinomesa. Coneixem el funcionament dels curators, els polítics, les col·leccions dels museus, tot una família de cosins. El meu discurs no segueix aquest escenari. Faig el que penso que he de fer i creixo amb el que faig. No em derrota el silenci, no em poden castigar perquè ja els he superat.

@rufinomesa. Vivim en vies mortes. N'hi ha que han desistit. Aquesta feina és quimèrica i suposa un desgast. No cal parlar de les nostres misèries o acabaríem tots malparats. Supervivents de la meva generació queden ben pocs.

@rufinomesa. Hi ha un fenomen als 90s, els artistes emergents. Molts han estat alumnes meus. Emergien, inauguraven les seves primeres exposicions, primeres beques. Després passaven els anys, treien el cap, no havien mercats i queien pel seu propi pes. No hi havia prou gasolina interior.

@alvarcalvet. Ser artista és una manera de pensar, és una manera d'entendre la vida i el que passa, va més enllà de vendre obra.

@antonioluque. No creo que los artistas esten sufriendo una crisis. No creo que nadie de los presentes aquí vivimos del arte, por lo tanto esta crisis quizá la tendríamos que plantear para los artistas de 1a división.

@antonioluque. Muchísimos artistas tienen los pies de cartón y la cara de cemento armado. Nunca tanta gente había utilizado los lenguajes artísticos para expresarse.

@antonioluque. Muchos ven una exposición y quieren ser artistas. En una analogia futbolera, como todos los niños quieren ser futbolistas del Barça o del Madrid, así en el arte. Yo mañana puedo darle una patada a un balón de futbol y decir que soy futbolista?

@jaumevidal. Los futbolistas que han jugado en alevines del Torredembarra han sido futbolistas porque han jugado futbolistas. No han llegado a la élite. Los artistas comparado con esto, siguen siendo artistas?

@esterferrando. No em puc dedicar a temps complerts però quan tinc una proposta m'hi entrego al màxim, i faig com em dóna la gana i em deixo la pell. M'indigna pensar el contrari. Això em fa professional, encara que no vengui cap obra, va de resistència.

@joseanglehernandez. El criteri per a esdevenir artista és ser reconegut? Entrar en el circuit i adquirir reconeixement és tot el que cal per a ser artista?

@alvarcalvet. Qui viu de l'art? Hem contestat que ningú. Molts ens dediquem a l'ensenyament.

@celiadeldiego. És moment on hem de treballar tots plegats i fer renéixer tot això junts o ens ensorrarem tots. No podem donar resposta a un problema actual amb arguments antics.

@cèliadeldiego. Jo parlaria de la crisis del sistema artístic, on comprovem que no funciona una manera de fer i repliquem contínuament. No ens adonem que canviem de paradigma i hem de canviar la forma d'actuar perquè l'anterior ja no funciona.

@cèliadeldiego. Quina és la clau per adaptar-nos a aquest paradigma de forma real?

@rufinomesa. On Kawara a mi em va encantar, però és molt molt difícil que el públic s'entusiasmi amb aquest tipus d'obra i s'enganxi. Els curadors han de ser conseqüents, no només l'artista. Hem de maxacar el públic per no entendre les idees comissarials? Els hem de castigar per no entendre-les? Els hi podem exigir això?

@rufinomesa. En tant el treball personal, no podem fer-nos un creador, no podem adaptar-nos cada tres o quatre anys a les modes. Possiblement esdevinguis un paquiderm per al públic, que dirà al veure't: "aquest on va"?

@lidiaporcar. Crec en el nou paradigma. està emergint ara, tot i que ja es va provar a les avantguardes dels 60 on van obrir portes, on implicaven a molts agents del sector artístic. Seria interessant que tota la gent aportés en aquest projecte.

@lidiaporcar. Com a professora i activista. Proposo un model que no canviarà la societat però obrirà noves vies. No passa per l'individualisme tradicional sinó per la idea de col·lectiu... M'interessa l'acció ideada en conjunt i no pas la meva fama.

@mariusdomingo. El Barça guanya la Copa d'Europa i s'entera tot el món, però si ho fa el club de hoquei de Reus amb prou feina surt al Diari de Tarragona.

@lidiaporcar. Si no és important vendre no és important viure de l'art. Pots plantejar-te moltes altres formes de subsistència (la docència, posar copes a un bar). Proposo la utopia davant dels models antics que ja no serveixen.

@núriafernandez. Per mi ser artista és una actitud.

@màriusdomingo. L'art contemporani és molt minoritari, capta molt poca atenció, interessa a molt poca gent. Que siguem els que siguem, el fet de ser a Tarragona, no afecta a la qualitat dels nostres treballs.

@nurimarine. És molt fort perquè després de tants d'anys sigui tant difícil explicar qui és l'artista i que és l'art. I aquí us veig els gurus i encara esteu dissertant amb aquests temes tant primaris. Què passa?

@jorgeconde. Pienso que realmente no estamos en crisis, por el mero hecho que estamos aquí disertando, somos privilegiados.

@jorgeconde. Jo me declaro absolutamente fan de Jeff Koon, Demian Hirst, de AiWeiiWei. Desde un punto de vista de superioridad moral diríamos que han vendido su alma al diablo tardocapitalista. Pero desde un punto de vista sociológico han entendido las relaciones de poder y el mercado mayor que nadie, que desde un punto de vista especulativo hasta que sólo podían crecer, crecer y crecer.

@paulopez. No som capaços de trobar la fórmula. Ha sorgit la idea de tornar al treball col·lectiu. Serà aquesta l'estratègia?

@jorgeconde. Como en lo del Barça y el hokey de Reus, este segundo tiene poco margen de crecimiento. La empresa Barça está mucho mejor adaptada a los paradigmos y mecanismos de poder y visibilidad. Hay otras mucho mejor adaptadas. Nosotros estamos parcialment inadaptadas.

@jorgeconde. ... Deberíamos ser más constructivos y pensar como podemos nosotros aportar algo que sea más interesantea la Sociedad de manera que nos preste más atención y con esa atención más recursos. De lo contrario trabajaremos como francotiradores, que es lo que somos.

@paulópez. Com artista de curta trajectòria vull defendre el fet de formular la teva actitud d'artista és per a tots. Pels joves també ja que ingressen en un paradigma on tampoc ens hi trobem.

@ paulopez. Un dia parlant amb la Lídia vam detectar molt poca dedicació en general per part de l'artista de Tarragona en el seu ofici. M'ha agradat molt la idea que ha sortit de l'actitud d'artista.

@paulopez. Aquí asseguts molts artistes subsistiu gràcies a la docència. Com a fórmula o estratègia de subsistència.

@lidiaporcar. Des dels Estudis Culturals dels anys 60 es fa èmfasis en els dissidents i en l'art de gènere també. Tota societat necessita els seus dissidents. I és tant representatiu el dissident com el que fa els deures (Koons, Wei Wei, Hirst).

@jorgeconde. Los tres señores (Koons, Hirst i Wei Wei) han optado por vender su ánima al diablo y se han vendido al sistema y se han adaptado. Han optado por integrarse casi indisolublemente. Son el tardocapitalismo en su expresión màxima.

© del text: els seus autors
© de les fotografies: els seus autors
© d'aquesta edició: RESET
Data d'edició: 1 d'octubre 2015

Artistes de l'exposició: Àlvar Calvet, Alba Sotorra, Alfred Porres, Patrícia Carles, Josep Cerdà, Lídia Porcar, Rufino Mesa, Ester Ferrando, David Curto, Mariona Moncunill

Comissariada pels estudiants del Curs de comissariat de la URV:
Magda Guillén, Màrius Domingo, Pau López, Elena Martí, Jaume Vidal i Eva Jolis.

Amb la tutoria de: Cèlia del Diego, i coordinada per Antonio Salcedo i l'Aula d'Art URV.

Agraïments: Antonio Salcedo, Rosa M. Ricomà, Cèlia del Diego, Jordi Abelló, La casa de palla, Laura Solé, Sergi Grau, Maria Domingo, Assumpta Roses, Carlos Izquierdo, Nuri Mariné, Núria Fernàndez, Antonio Luque, Jorge Conde, José Ángel Hernández, Àngel Pomerol, Gemma Massagué, Pep Anton Clua Monreal, Vanessa H. Sánchez, Cristina Vilà i Montserrat Adzeries.

Disseny i maquetació: Eva Jolis - www.unicum.co

Dipòsit legal: T 1427 - 2015

RESET

COMISSARIAT

Magda Guillén
Màrius Domingo
Pau López
Elena Martí
Jaume Vidal
Eva Jolis

COL·LABORA /

Museu d'Història Cambrils

URV | CAMPUS EXTENS
Antena del Coneixement
Cambrils

SALA ÀM BITS

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura